YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

6 päivänä joulukuuta 2001 *

Asiassa C-472/99,

jonka Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Itävalta) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Clean Car Autoservice GmbH

vastaan

Stadt Wien ja

Republik Österreich

ennakkoratkaisun Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen, sellaisena kuin se on konsolidoituna versiona 1999/C 65/01, 6.3.1999 (EYVL C 65, s. 1) 104 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan tulkinnasta,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: toisen jaoston puheenjohtaja N. Colneric, joka hoitaa kuudennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit C. Gulmann, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (esittelevä tuomari) ja V. Skouris,

julkisasiamies: L. A. Geelhoed,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Clean Car Autoservice GmbH, edustajanaan Rechtsanwalt C. Kerres,

— Stadt Wien, edustajanaan Rechtsanwalt A. P. Musil,

— Republik Österreich, asiamiehenään H. Tuma,

— Itävallan hallitus, asiamiehenään C. Pesendorfer,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään U. Wölker,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Clean Car Autoservice GmbH:n, edustajinaan Rechtsanwalt W. L. Weh ja Rechtsanwalt S. Harg, Republik Österreichin, asiamiehenään H. Tuma, ja komission, asiamiehenään U. Wölker, 10.5.2001 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 12.7.2001 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 9.9.1999 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 9.12.1999, EY 234 artiklan nojalla ennakkoratkaisukysymyksen Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen, sellaisena kuin se on konsolidoituna versiona 1999/C 65/01, 6.3.1999 (EYVL C 65, s. 1) 104 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan tulkinnasta.

2 Tämä kysymys on esitetty oikeudenkäyntiasiassa, jossa asianosaisina ovat Clean Car Autoservice GmbH (jäljempänä Clean Car), kotipaikka Wien (Itävalta), sekä Stadt Wien ja Republik Österreich ja jossa on kyse asiassa C-350/96, Clean Car Autoservice, 7.5.1998 annettuun tuomioon (Kok. 1998, s. I-2521) johtaneesta ennakkoratkaisumenettelystä Clean Carille aiheutuneiden oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

3 Edellä mainitussa asiassa Clean Car Autoservice annetussa tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin on vastannut kahteen sille esitettyyn kysymykseen, jotka Verwaltungsgerichtshof (Itävalta) oli esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle oikeudenkäyntiasiassa, jossa asianosaisina olivat Clean Car ja Landeshauptmann von Wien (Wienin osavaltion pääministeri) ja jossa oli kyse Clean Carin tekemän elinkeinoilmoituksen hylkäämisestä sillä perusteella, että yrityksen johtajaksi nimitetyllä henkilöllä ei ollut kotipaikkaa Itävallassa.

4 Edellä mainitussa asiassa Clean Car Autoservice annetun tuomion tuomiolauselman 2 kohdassa yhteisöjen tuomioistuin on katsonut seuraavaa:

"On perustamissopimuksen 48 artiklan vastaista, että jäsenvaltio säätää, että elinkeinotoimintaa tässä valtiossa harjoittavan yrityksen omistaja voi nimittää liikkeen johtajaksi ainoastaan sellaisen henkilön, jolla on kotipaikka kyseisessä valtiossa."

5 Yhteisöjen tuomioistuin on todennut edellä mainitussa asiassa Clean Car Autoservice annetun tuomion 44 kohdassa oikeudenkäyntikuluista seuraavaa:

"[— —] Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta."

6 Edellä mainitussa asiassa Clean Car Autoservice annetun tuomion jälkeen Verwaltungsgerichtshof on hyväksynyt Clean Carin vaatimukset ja määrännyt maksettavaksi jutun voittaneelle Clean Carille oikeudenkäyntikulujen korvauksena 12 860 Itävallan sillinkiä (ATS).

7 Asiakirjoista ilmenee, että oikeudenkäyntikulujen korvaamista koskeva päätös perustui vuoden 1985 Verwaltungsgerichtshofgesetzin (Verwaltungsgerichtshofista annettu laki, BGBl. nro 10/1985; jäljempänä vuoden 1985 laki) 47-60 §:ään ja vuoden 1994 Verordnung des Bundeskanzlers über die Pauschalierung der Aufwandersätze im Verfahren vor dem Verwaltungsgerichtshof -nimiseen asetukseen (Verwaltungsgerichtshofissa käytävistä menettelyistä aiheutuvien oikeudenkäyntikulujen kiinteämääräisestä korvaamisesta annettu liittokanslerin asetus, BGBl. nro 416/1994; jäljempänä vuoden 1994 asetus).

8 Vuoden 1985 lain 58 §:n nojalla kukin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, jollei lain 47—56 §:ssä toisin säädetä. Kansallisen tuomioistuimen mukaan tämä pätee ennakkoratkaisumenettelyn yhteydessä aiheutuneisiin oikeudenkäyntikuluihin, koska vuoden 1985 laissa ja vuoden 1994 asetuksessa ei ole erityisiä säännöksiä niiden osalta.

9 Clean Car on nostanut 18.2.1999 kanteen Landesgericht für Zivilrechtssachen Wienissä ja vaatinut, että Stadt Wien ja Republik Österreich määrättäisiin maksamaan sille edellä mainitussa asiassa Clean Car Autoservice annettuun tuomioon johtaneessa ennakkoratkaisumenettelyssä aiheutuneiden oikeudenkäyntikulujen korvauksena 60 000 ATS 5 prosentin vuotuisine korkoineen 8.5.1998 lukien. Clean Car on vedonnut 17.5.1999 jättämässään täydentävässä kirjelmässä vaatimuksensa tueksi "kaikkiin oikeudellisiin perusteisiin" ja erityisesti vastaajien korvausvastuuseen julkisyhteisöinä.

10 Kansallisessa tuomioistuimessa vastaajat ovat kiistäneet Clean Carin vaatimuksen perusteen. Ne ovat korostaneet, että työjärjestyksen 104 artiklan 5 kohdan nojalla oikeudenkäyntikuluista päättää kansallinen tuomioistuin, jossa pääasia on vireillä, yksinomaan kansallisen prosessioikeuden säännösten nojalla, kuten Verwaltungsgerichtshof oli tehnyt, kun se oli määrännyt vuoden 1985 lain ja vuoden 1994 asetuksen perusteella maksettavaksi Clean Carille 12 860 ATS.

11 Koska Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien on katsonut, että sen käsiteltävänä olevan oikeudenkäyntiasian ratkaisu riippuu näissä olosuhteissa yhteisön oikeuden säännöksen tulkinnasta, se on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Miten on tulkittava Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 5 kohtaa, kun — kuten esillä olevassa tapauksessa — jäsenvaltio (Itävalta) ei ole antanut kansallisia säännöksiä, jotta kansalliset tuomioistuimet voisivat ratkaista kysymyksen ennakkoratkaisumenettelyn oikeudenkäyntikulujen maksettavaksi määräämisestä tai jakamisesta asianosaisten kesken?"

Ennakkoratkaisupyynnön tutkittavaksi ottaminen

12 Stadt Wien ja Republik Österreich katsovat, että ennakkoratkaisupyyntöä ei saada ottaa tutkittavaksi. Ne katsovat, että pyydetyllä yhteisön oikeuden tulkitsemisella ei ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan

oikeudenkäyntiasian tosiseikkojen tai kohteen kanssa, koska työjärjestyksen 104 artikla 5 kohta on ainoastaan toimivaltasääntö eikä se koske sitä, onko henkilöllä oikeus vaatia ennakkoratkaisupyynnöstä aiheutuneiden oikeudenkäyntikulujen korvaamista, eikä sitä, minkä suuruisena ne korvataan. Toisaalta Verwaltungsgerichtshof on jo määrännyt maksettavaksi Clean Carille ne oikeudenkäyntikulut, jotka voidaan korvata Itävallan oikeuden nojalla, joten kyseinen ennakkoratkaisupyyntö on menettänyt merkityksensä.

13 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 234 artiklan mukaisessa yhteisöjen tuomioistuimen ja kansallisten tuomioistuimien yhteistyössä yksinomaan kansallisen tuomioistuimen, jossa oikeudenkäyntiasia on vireillä ja joka vastaa annettavasta ratkaisusta, tehtävänä on kunkin asian erityspiirteiden perusteella harkita, onko ennakkoratkaisu tarpeen asian ratkaisemiseksi ja onko sen yhteisöjen tuomioistuimelle esittämillä kysymyksillä merkitystä asian kannalta. Jos esitetyt kysymykset koskevat yhteisön oikeuden tulkintaa, yhteisöjen tuomioistuimen on siten yleensä ratkaistava esitetyt kysymykset (ks. erityisesti asia C-379/98, PreussenElektra, tuomio 13.3.2001, Kok. 2001, s. I-2099, 38 kohta ja asia C-340/99, TNT Traco, tuomio 17.5.2001, Kok. 2001, s. I-4109, 30 kohta).

14 Yhteisöjen tuomioistuin on kuitenkin katsonut, että oman toimivaltaisuutensa arvioimiseksi sen on poikkeustapauksissa tutkittava ne olosuhteet, joiden vallitessa kansallinen tuomioistuin esitti ennakkoratkaisukysymyksen (ks. vastaavasti asia 244/80, Foglia, tuomio 16.12.1981, Kok. 1981, s. 3045, 21 kohta; Kok. Ep. VI, s. 251). Yhteisöjen tuomioistuin voi kieltäytyä vastaamasta kansallisen tuomioistuimen esittämään ennakkoratkaisukysymykseen vain, jos on ilmeistä, että yhteisön oikeuden tulkitsemisella, jota kansallinen tuomioistuin on pyytänyt, ei ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän oikeudenkäyntiasian tosiseikkoihin tai kohteeseen tai jos kyseinen ongelma on luonteeltaan hypoteettinen, eikä yhteisöjen tuomioistuimella ole tiedossaan niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin (ks. erityisesti em. asiat PreussenElektra, tuomion 39 kohta ja TNT Traco, tuomion 31 kohta).

15 Tässä vaiheessa on syytä muistuttaa, että Clean Car pyrkii pääasiassa nostamallaan kanteella siihen, että sille korvataan edellä mainitussa asiassa Clean Car Autoservice annettuun tuomioon johtaneesta ennakkoratkaisumenettelystä sen mukaan sille aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

16 Työjärjestyksen 104 artiklan 5 kohdan ensimmäinen alakohta, jossa määrätään, että "ennakkoratkaisuasioissa oikeudenkäyntikuluista päättää kansallinen tuomioistuin", koskee nimenomaan ennakkoratkaisumenettelyn yhteydessä aiheutuneiden oikeudenkäyntikulujen vahvistamista.

17 Näin ollen kansallisen tuomioistuimen esittämällä kysymyksellä, jossa pyydetään nimenomaan tulkitsemaan työjärjestyksen edellä mainittua säännöstä, on kiistaton yhteys kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan oikeudenkäyntiasian kohteeseen.

18 Lisäksi on todettava, että väitteet, joiden mukaan työjärjestyksen 104 artikla 5 kohta on pelkkä toimivaltasääntö eikä siinä määrätä siitä, onko henkilöllä oikeus vaatia ennakkoratkaisupyynnöstä aiheutuneiden oikeudenkäyntikulujen korvaamista, eikä anneta tätä oikeutta koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä, koskevat esitetyn kysymyksen aineellista ratkaisua, eikä niillä ole merkitystä siltä osin kuin kyse on ennakkoratkaisupyynnön tutkittavaksi ottamisesta.

19 Sama pätee väitteeseen, jonka mukaan ennakkoratkaisukysymykseen ei ole enää tarvetta sen seikan johdosta, että Clean Car on jo jutun voittaneena asianosaisena

saanut oikeudenkäynnissä, jossa on esitetty yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Clean Car Autoservice antamaan tuomioon johtanut ennakkoratkaisupyyntö, 12 860 ATS korvauksena sille tämän oikeudenkäynnin yhteydessä aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.

20 Kuten tämän tuomion 7 ja 8 kohdasta ilmenee, tämä korvaaminen on itse asiassa suoritettu Verwaltungsgerichtshofissa käytäviin menettelyihin sovellettavien kansallisten säännösten nojalla, joiden perusteella pääasian asianosaisille ennakkoratkaisumenettelystä aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida korvata, vaan asianosaisten on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan riippumatta pääasian ratkaisusta.

21 Kansallisen tuomioistuimen esittämän kysymyksen nimenomaisena tarkoituksena on määritellä, voiko pääasian asianosaisille seurata työjärjestyksen 104 artiklan 5 kohdasta oikeus siihen, että niille korvataan ennakkoratkaisumenettelyn yhteydessä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut silloin, kun sovellettavaan kansalliseen oikeuteen ei sisälly säännöksiä, joilla erityisesti säädetään tällaisten oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

22 Edellä mainittujen perusteluiden johdosta on katsottava, että kansallisen tuomioistuimen esittämä kysymys on otettava tutkittavaksi.

Ennakkoratkaisukysymys

23 On todettava, että työjärjestyksen 104 artiklan 5 kohdan sanamuodon mukaan siinä määrätään ainoastaan siitä, että ennakkoratkaisumenettelyn vireille saat-

taneen kansallisen tuomioistuimen on määrättävä ennakkoratkaisumenettelystä aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista; tämä työjärjestykseen otettu määräys, joka on ollut voimassa 6.10.1979 lähtien (ks. 12.9.1979 tehdyt Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen muutokset; EYVL L 238, s. 1), merkitsee yhteisön oikeuden nykyisessä kehitysvaiheessa pakostakin sitä, että kansallisen tuomioistuimen on päätettävä tästä asiaan sovellettavien sisäisen oikeutensa säännösten perusteella.

24 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on todennut ensimmäisessä vireillä olleessa ennakkoratkaisupyyntöasiassa (asia 13/61, De Geus, tuomio 6.4.1962, Kok. 1962, s. 89, 107; Kok. Ep. I, s. 121), asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on pääasian asianosaisten osalta välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä.

25 Toisaalta työjärjestyksessä ei itsessään anneta sääntöjä ennakkoratkaisumenettelystä aiheutuneiden oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Työjärjestyksen 103 artiklan 1 kohdassa, joka koskee ennakkoratkaisupyyntöjä, päinvastoin määrätään nimenomaisesti, että asian käsittelyyn sovelletaan tämän työjärjestyksen määräyksiä ainoastaan, jos ennakkoratkaisuasioiden luonteen vuoksi tarvittavista mukautuksista ei muuta johdu.

26 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on jo todennut, EY:n perustamissopimuksen 177 artiklassa (josta on tullut EY 234 artikla) tarkoitetun menettelyn, joka on pääasiaan liitännäinen, ja kanteita koskevan menettelyn välillä olevan oleellisen eron johdosta työjärjestyksen 69—75 artiklaan sisältyviä, oikeudenkäyntikuluja koskevia sääntöjä ei nimenomaisen määräyksen puuttuessa voida ulottaa koskemaan ennakkoratkaisumenettelyitä. Tästä seuraa, että yhteisön lainsäädännön puuttuessa oikeudenkäyntikulujen korvaaminen ja sen määrääminen, ovatko pääasian oikeudenkäynnin asianosaisille ennakkoratkaisumenettelystä aiheutuneet välttämättömät oikeudenkäyntikulut korvattavia kuluja, määräytyy pääasian oikeudenkäynnissä sovellettavien sisäisen oikeuden säännösten perusteella (ks. vastaavasti asia 62/72, Bollmann, tuomio 1.3.1973, Kok. 1973, s. 269, 5 ja 6 kohta).

27 Edellä mainitusta seuraa yhteisön oikeuden nykyisessä kehitysvaiheessa, että periaatteessa jokaisen jäsenvaltion asiana on määritellä sisäisessä oikeusjärjestyksessä ne säännöt, joita sovelletaan pääasian asianosaisille ennakkoratkaisumenettelystä aiheutuneiden oikeudenkäyntikulujen korvaamiseen, ja erityisesti vahvistaa ne edellytykset ja menettelytavat, joiden mukaan oikeudenkäyntikulut joko voidaan määrätä toisen asianosaisen korvattaviksi tai jakaa ne asianosaisten kesken taikka joiden mukaan kunkin asianosaisen on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

28 On syytä joka tapauksessa todeta, kuten julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksen 26 kohdassa on tehty, että silloin, kun asiaa koskevaa yhteisön sääntelyä ei ole, kunkin jäsenvaltion asiana on antaa sisäisessä oikeusjärjestyksessään menettelysäännöt sellaisia oikeussuojakeinoja varten, joilla pyritään turvaamaan yhteisön oikeuteen perustuvat oikeussubjektien oikeudet; edellytyksenä on kuitenkin se, että nämä menettelysäännöt eivät saa olla epäedullisempia kuin ne, jotka koskevat samankaltaisia jäsenvaltion kansalliseen oikeuteen perustuvia vaatimuksia (vastaavuusperiaate), eivätkä ne saa olla sellaisia, että yhteisön oikeudessa annettujen oikeuksien käyttäminen on käytännössä mahdotonta tai suhteettoman vaikeaa (tehokkuusperiaate) (ks. vastaavasti erityisesti yhdistetyt asiat C-279/96, C-280/96, C-281/96, Ansaldo Energia SpA, tuomio 15.9.1998, Kok. 1998, s. I-5025, 16 ja 27 kohta ja asia C-326/96, Levez, tuomio 1.12.1998, Kok. 1998, s. I-7835, 18 kohta).

29 Tehokkuusperiaatteesta on erityisesti todettava, että kansallinen lainsäädäntö, jossa — kuten vuoden 1985 laissa ja vuoden 1994 asetuksessa — säädetään, että asianosaisella, joka voittaa kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan oikeudenkäyntiasian, on oikeus saada korvaus tietyistä asiassa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista, mutta jossa ei ole erityisiä säännöksiä niistä oikeudenkäyntikuluista, jotka ovat aiheutuneet tässä oikeudenkäyntiasiassa välivaiheen menettelyn — kuten EY 234 artiklan mukaisen ennakkoratkaisumenettelyn — yhteydessä, ei ole sellainen, että se tekee yhteisön oikeudessa annettujen oikeuksien käyttämisen käytännössä mahdottomaksi tai suhteettoman vaikeaksi.

30 Vastaavuusperiaatteesta on todettava, että se edellyttää, että kyseistä kansallista säännöstöä sovelletaan erotuksetta EY 234 artiklan mukaiseen ennakkoratkai-

sumenettelyyn ja sellaisiin samankaltaisiin välivaiheen menettelyihin, joita kansallisen oikeuden mukaan saattaa tulla sovellettavaksi pääasian oikeudenkäynnin yhteydessä.

31 Kansallisen tuomioistuimen, jolla ainoana on välitön tuntemus sisäisen oikeuden oikeussuojakeinoja koskevien menettelyiden säännöistä, tehtävänä on tutkia, onko näin (ks. vastaavasti erityisesti em. asia Levez, tuomion 39, 50 ja 53 kohta ja asia C-78/98, Preston ym., tuomio 16.5.2000, Kok. 2000, s. I-3201, 49 ja 56 kohta).

32 Kun otetaan huomioon edellä mainitut perustelut, on esitettyyn kysymykseen vastattava, että työjärjestyksen 104 artiklan 5 kohtaa on tulkittava siten, että pääasian asianosaisille EY 234 artiklan mukaisesta ennakkoratkaisumenettelystä aiheutuneiden oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta päätetään niiden sisäisen oikeuden sääntöjen mukaan, joita sovelletaan ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa vireillä olevaan oikeudenkäyntiasiaan, kuitenkin sillä edellytyksellä, että nämä säännöt eivät ole epäedullisempia kuin ne, jotka koskevat samankaltaisia välivaiheiden menettelyitä, joita kansallisen oikeuden mukaan saattaa tulla sovellettavaksi tällaisessa oikeudenkäyntiasiassa.

Oikeudenkäyntikulut

33 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Itävallan hallitukselle ja komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut Landesgericht für Zivilrechtssachen Wienin 9.9.1999 tekemällään päätöksellä esittämän kysymyksen seuraavasti:

Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen, sellaisena kuin se on konsolidoituna versiona 1999/C 65/01, 6.3.1999, 104 artiklan 5 kohtaa tulisi tulkita siten, että pääasian asianosaisille EY 234 artiklan mukaisesta ennakkoratkaisumenettelystä aiheutuneiden oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta päätetään niiden sisäisen oikeuden sääntöjen mukaan, joita sovelletaan ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa vireillä olevaan oikeudenkäyntiasiaan, kuitenkin sillä edellytyksellä, että nämä säännöt eivät ole epäedullisempia kuin ne, jotka koskevat samankaltaisia välivaiheen menettelyitä, joita kansallisen oikeuden mukaan saattaa tulla sovellettavaksi tällaisessa oikeudenkäyntiasiassa.

Colneric Gulmann

Puissochet Schintgen Skouris

Julistettiin Luxemburgissa 6 päivänä joulukuuta 2001.

R. Grass F. Macken

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja